

תפ"ח 35109/11/13 - מדינת ישראל נגד אבישי איפראימוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

09 יולי 2015

תפ"ח 35109-11-13 מדינת ישראל נ' איפראימוב

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
בטינה טאובר
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

אבישי איפראימוב,
ע"י ב"כ עו"ד מירון רוזנטל

נגד
הנאשם

גזר דין

השופטת ב' טאובר:

רקע עובדתי

1. בתום שמיעת פרשת ההגנה, ביום 15/07/14, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן, ללא הסכמה לעניין העונש. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בלילה שבין 31/10/13 ל-01/11/13 בילו א' י', אחיו של המתלונן (להלן: "אחיו של המתלונן"), והנאשם בחתונה באולמי פלנטה באור עקיבא. סמוך לשעה 01:30 ועל רקע חילופי דברים שעלו ביניהם בחתונה, פרצה קטטה בין אחיו של המתלונן והנאשם בפרדס חנה, במהלכה זרק אחיו של המתלונן כוס על הנאשם.

כתוצאה מהקטטה, נגרמו לאחיו של המתלונן חבלות בצוואר, במותן ובגב, ולנאשם נגרם חתך בזרת הימנית. הנאשם פנה לקבלת טיפול בבית החולים הייל יפה (להלן: "בית החולים") והחתך נתפר. בסמוך לשעה 03:00 עזב הנאשם את בית החולים. זמן מה לאחר מכן נודע למתלונן על הקטטה בין אחיו של המתלונן לנאשם. בעקבות זאת, ביקש המתלונן להיפגש עם הנאשם, על מנת לשוחח עמו. בהמשך התקיימו שיחות טלפוניות בין המתלונן לנאשם ובאחת השיחות אמר הנאשם למתלונן, כי הוא נמצא בנתניה.

עמוד 1

סמוך לשעה 04:30 פגש המתלונן את הנאשם סמוך לביתו של הנאשם בפרדס חנה. במפגש התפתח בין השניים עימות גופני, שבמהלכו תקף הנאשם את המתלונן ודקר אותו בכוח באמצעות סכין 6 דקירות. המתלונן ברח מהמקום, כשהוא פצוע קשה, והתמוטט על הכביש סמוך לכיכר ברחוב דרך למרחב בפרדס חנה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן 2 פצעי דקירה בבית שחי שמאל, שגרמו לפגיעה בעורק בית השחי ולדימום פנימי, שני פצעי דקירה בבטן שמאלית עליונה, שגרמו לקרע בשריר, דקירה במוח שמאל, שגרמה לקרע בטחול, חתך בכליה שמאל, פגיעה במעי הגס וחתך מדמם בירך אחורי שמאלי.

בנוסף, במהלך העימות נגרמו לנאשם מספר חתכים קטנים במצח ובקרקפת וחתך מעל המרווח בין אצבעות 1 ו-2 בכף יד שמאל, שנתפר בתפר בודד.

המתלונן, שנחבל קשות כתוצאה מהדקירות, הובהל מיד לאחר מכן, כשהוא מחוסר הכרה ובמצב קריטי, לחדר טראומה בבית החולים, שם בוצעה אינטובציה, הוחל טיפול בנוזלים ולאחר מכן הועבר לחדר ניתוח, לצורך אקספלורציה ביטנית. בנייתוח בוצעה תפירה של השרירים ופאונרוזה קדמית, הכליה עם דליפת שתן נתפרה, הקרע בטחול נצרב, הוכנס נקז חזה משמאל ובוצעה תפירה של הפצעים. הדימום באיבריו הפנימיים של המתלונן לא פסק ולכן, הוא נותח בשנית ביום 02/11/13 לפנות בוקר. הדימום טופל, בוצעה תפירה בחתך בכליה, הושארו תחבושות על הכליה והבטן נשארה פתוחה. עם סיום הניתוח, הועבר המתלונן למחלקת טיפול נמרץ וביום 04/11/14 עבר המתלונן ניתוח נוסף, במהלכו הוצאו התחבושות מהכליה והצוות הרפואי וידא, כי אין דימום נוסף בכליה.

3. לאחר הרשעתו ולאור בקשת ב"כ הנאשם, הופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן, לצורך קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו, והתיק נקבע לטיעונים לעונש ליום 20/10/14.

4. ביום 02/10/14 התקבל לתיק בית המשפט תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. שירות המבחן עמד בתסקירו על הרקע של הנאשם, בציינו, כי מדובר בנאשם בן 26, יליד רוסיה, רווק ללא ילדים, אשר התגורר טרם מעצרו בפרדס חנה בבית אמו, הסובלת מעיוורון, ועבד כשכיר בדוכן להכנת מיצים בקניון בחדרה.

כן ציין שירות המבחן, כי אין לחובתו של הנאשם כל רישום פלילי קודם, פרט לעבירה נשוא כתב האישום המתוקן. עם זאת, צוין, כי הנאשם סובל מבעיה של שתיית אלכוהול מופרזת.

שירות המבחן ציין בתסקירו של הנאשם, כי הנאשם מוכר לשירות המבחן מאז מעצרו. כבר במפגשה של קצינת המבחן עם הנאשם בבית המעצר, התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם סובל ממצוקה וחרדה, בעקבות חשיפתו לאוכלוסיית בית המעצר והרחקתו מבני משפחתו. כמו כן, צוין, כי היה ניכר, כי המתלונן מבין את חומרת מעשיו ואת הפגיעות שאלה גרמו למתלונן. לנוכח כך, המליצה קצינת המבחן על שחרורו של הנאשם למעצר בית, תוך העמדתו בפיקוח שירות המבחן למשך חצי שנה.

במהלך מעצר הבית התרשם שירות המבחן מעמידתו של הנאשם בתנאים ומהפחתה ברמת הסיכון ולכן, הוקלו תנאי מעצר הבית בהדרגה.

על רקע האמור, באיזון בין חומרת העבירה בה הורשע הנאשם ליכולתו של הנאשם לשתף פעולה ולהיעזר בהליך טיפולי-שיקומי ולהיענות לגבולות, תוך ניהול אורח חיים מאורגן ומתפקד, ציין שירות המבחן, כי באם יוחלט שלא להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, ניתן יהיה לגבש עבורו תכנית במסגרת שירות המבחן, לעניין מניעת אלימות ומניעת שתייה.

5. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 20/10/14 הודיעו הצדדים, כי אין בכוונתם להגיש ראיות לעונש, נשמעו טיעוני הצדדים לעונש ובתום הדיון נקבע התיק לשימוע גזר הדין ליום 30/10/14.

6. עם זאת, לאחר ששבנו ובחנו את תסקיר שירות המבחן, ולאור מכלול הנסיבות בתיק, החלטנו בהחלטה מיום 20/10/14, כי יש מקום לדחות את מועד מתן גזר הדין, כדי לאפשר לשירות המבחן לבחון את שילובו של הנאשם בתכנית שיקומית, שעניינה מניעת אלימות ומניעת שתייה אלכוהול, זאת תוך הסבת תשומת לב שירות המבחן להצעת ב"כ הנאשם, לשקול קיומו של הליך צדק מאחה. לצד האמור, הובהר במסגרת ההחלטה, כי טרם גיבשנו עמדה לעניין גזר הדין ואין לראות בהחלטה כהתחייבות שיפוטית לתוצאה כזו או אחרת והדיון בתיק נדחה להשלמת טיעונים לעונש ליום 22/01/15.

7. ביום 18/01/15 התקבל לתיק בית המשפט תסקיר משלים בעניינו של הנאשם. במסגרת התסקיר המשלים ציין שירות המבחן, כי הנאשם התמודד עם נושאים הקשורים לאשמתו וניכר, כי הוא מכיר בחומרת הפגיעה והאלימות בה פעל. כן צוין בתסקיר, כי ניכר היה, שהנאשם חווה זעזוע מעצם העובדה שנהג באלימות וכי הוא גילה אמפטיה כלפי המתלונן. מכאן למד שירות המבחן, כי חרטתו של הנאשם הינה כנה.

עוד ציין שירות המבחן, כי במהלך התקופה שלאחר דחיית הדיון בעניינו של הנאשם, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעוברי חוק צעירים, שמתמקדת בזיהוי דפוסי התנהגות בעייתיים האופייניים לגילאים הצעירים, כגון: שימוש בעייתי בחומרים משני תודעה, מעורבות בעימותים אלימים, חשיפה לקשרים שוליים ולסיטואציות מסוכנות, תוך ביסוס מסגרת חיים מתפקדת. שירות המבחן ציין, כי מדובר בשלבים ראשוניים של ההליך הטיפולי ולכן, המליץ על דחיית הדיון המשפטי בעניינו של הנאשם ב-3 חודשים

נוספים, בכדי לעקוב אחר המשך השתתפותו ושיתוף הפעולה של הנאשם בקבוצה, בתומה יוגש תסקיר משלים.

8. עוד ביום 18/01/15 הוגש לתיק בית המשפט הסכם איחוי פגיעות. במסגרת ההסכם צוין, כי ביום 01/01/15 השתתפו הנאשם והמתלונן מרצונם החופשי במפגש צדק מאחה. על פי האמור בהסכם, במהלך המפגש המשותף ניהלו הצדדים את השיח באופן ישיר, הקשיבו זה לזה, שמעו כיצד כל אחד התייחס למעשה הפלילי ולהשלכותיו, קיבלו תשובות לשאלות, הגיעו להבנה ולהסכמה לגבי פרטי האירוע, נסיבותיו ותוצאותיו והשלימו מידע שהיה משמעותי עבורם.

כן עולה מהסכם האיחוי, כי הנאשם קיבל אחריות, הכיר בתוצאות מעשיו ובפגיעות ובנזקים שנגרמו כתוצאה מהם למתלונן. מהצד השני, המתלונן שיתף באופן גלוי ופתוח בהשתלשלות האירועים עד למעשה הפלילי ותיאר את הפגיעות שנגרמו לו כתוצאה ממנו. עוד צוין במסגרת ההסכם, כי ניכר שהמתלונן מתקשה לתפוס עצמו כנפגע בלבד ובמהלך הדיאלוג עם הנאשם התייחס באופן ישיר למידת אחריותו להסלמת האירוע ולתוצאותיו הקשות, תוך התייחסותו לעובדה, כי הוא היה תחת השפעת אלכוהול, בצינו כי לולא כן, האירוע לא היה מתרחש.

עוד עולה מהסכם האיחוי, כי הנאשם היה קשוב לדברי המתלונן, שיתף ברקע למעשה ובפרטי השתלשלות האירוע, כשהוא מודע להיותו תחת השפעת אלכוהול. צוין, כי בדבריו של הנאשם ניכר החרטה והצער על המעשה הפלילי ותוצאותיו הקשות, שעה שהנאשם הבהיר למתלונן, כי לא הייתה לו כל כוונה לפגוע בו, כשהוא מדגיש את שאיפתו לשוב ולקיים עמו קשר חברי כבעבר.

לאור האמור, הגיעו הצדדים לידי הסכמה, באשר לפגיעות ולנזקים שנגרמו למתלונן כתוצאה מהאירוע הפלילי, תוך הדגשה, כי כיום מצבו הבריאותי של המתלונן הוא טוב והוא שב לתפקוד מלא, כולל עבודה ולימודים.

באשר לאיחוי הפגיעות, שנגרמו עקב האירוע נשוא כתב האישום המתוקן, צוין במסגרת הסכם האיחוי, כי המתלונן אינו מעוניין בקבלת פיצוי כלשהו מהנאשם, חרף הפגיעות שנגרמו לו. בנוסף, ביקש המתלונן להקל, ככל שניתן, בעונשו של הנאשם.

9. ביום 22/01/15 התקיים בפנינו דיון להשלמת טיעונים לעונש, בתומו הוחלט על דחייה נוספת, לצורך קבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם.

10. ביום 12/04/15 התקבל לתיק בית המשפט תסקיר משלים בעניינו של הנאשם. במסגרת התסקיר המשלים ציין שירות המבחן, כי לאחר היכרות ארוכה וממושכת עם הנאשם, הוחלט שלא להפנות את הנאשם לטיפול ייעודי לעניין האלכוהול, כיוון שנמצא, כי הוא אינו סובל מבעיית שימוש לרעה או התמכרות לאלכוהול. שירות המבחן העריך, כי הרגלי השתייה, אשר עמדו ברקע לביצוע העבירה,

קשורים לדפוסי בילוי וקשרים חברתיים בעייתיים שניהל הנאשם בעבר.

עוד ציין שירות המבחן, כי על אף שהנאשם נמנע ממעורבות בפלילים לאורך השנים ותפקד באופן מסודר, הכיר הנאשם והיה חשוף לקודים התנהגותיים כוחניים ושוליים בסביבתו הקרובה ולכן, שולב הנאשם בקבוצת צעירים עוברי חוק, במסגרתה נעשית עמו עבודה טיפולית סביב מוקדי הבעייתיות שעלו בעניינו.

שירות המבחן ציין, כי לאורך השתתפותו של הנאשם בקבוצה מזה כ-4 חודשים, גילה לרוב רצינות והתמדה, אם כי הייתה התרשמות, כי הוא מצוי בחרדה גבוהה מפני גזר הדין, שכתוצאה ממנה עלו דפוסים של הכשלה עצמית וקושי להכיל לחצים ותסכולים, הדורשים המשך בדיקה עצמית ושינוי.

לצד זאת, ציין שירות המבחן, כי במסגרת הקבוצה, הנאשם מבטא עמדה ברורה של לקיחת אחריות לאלימות ולפגיעה במתלונן, חווה אשמה וזעזוע מהאופן שבו פעל ועושה מאמצים לזהות ולבחון את דפוסי החשיבה וההתנהגות, שאפשרו לו לנהוג באופן אלים ופוגע.

להערכת קצינת המבחן, הנאשם רוחש אמון בשירות המבחן, מחויב לקשר הטיפולי ולקבוצה והינו מסוגל להמשיך ולהיעזר בהליך השיקומי הנוכחי במסגרת שירות המבחן, כגורם המצמצם סיכון במצבו.

לאור כל האמור, לאחר שקילת חומרת העבירה בה הורשע הנאשם אל מול ההפחתה שחלה ברמת הסיכון להישנות עבירות דומות והירתמותו של הנאשם להליך שיקומי, המליץ שירות המבחן, כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר, ירצה הנאשם את העונש בעבודות שירות. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, במהלכו ימשיך להשתתף בקבוצת עוברי חוק צעירים.

11. נוכח האמור בתסקיר המשלים שהוגש על ידי שירות המבחן ועל מנת שנוכל לשקול את כל המלצות שירות המבחן, לרבות מתן אפשרות לב"כ הצדדים להתייחס אליהן, ומבלי להביע עמדה לגופם של דברים, סברנו בהחלטתנו מיום 16/04/15, כי יש מקום לדחות את מועד הדיון שהיה קבוע להשלמת טיעונים, וזאת עד לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, אשר התבקש לחוות דעתו בשאלת אפשרות העסקתו של הנאשם בעבודות שירות.

12. ביום 02/06/15 התקבלה לתיק בית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות שירות, ממנה עלה, כי הנאשם נמצא מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות והומלץ על תחילת ביצוע עבודות השירות ביום 01/07/15.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

13. ב"כ המאשימה עמדה במסגרת טיעוניה לעונש על הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם, בצינה, כי ההליך הטיפולי שעובר הנאשם אינו רלבנטי ואינו מצדיק סטייה ממדיניות הענישה. לטענת ב"כ המאשימה, אין מחלוקת, כי מעשיו של הנאשם הם חמורים, בפרט לאור השימוש בסכין, ריבוי הדקירות, עומקן של הדקירות ומצבו של המתלונן בעקבות הדקירות. בנסיבות אלה, עתרה ב"כ המאשימה להעמדת מתחם העונש ההולם על טווח שנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל.

באשר לשאלה, אם לאור האמור בתסקיר שירות המבחן יש לתת משקל בכורה לשיקולי השיקום ואם יש הצדקה לחרוג ממתחם הענישה, טענה ב"כ המשיבה, כי התשובה לכך היא שלילית. לטענת ב"כ המאשימה, על פי סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, כאשר מדובר בעבירות שבהן ישנה חומרה יתרה, כבמקרה הנדון, אין מקום שבית המשפט יחרוג ממתחם העונש ההולם, אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי גם אם המקרה הנדון אינו נופל בגדר עבירות בעלות חומרה יתרה, עדין שיקולי שיקום אינם מצדיקים להימנע מעונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. בעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לאסופה של פסקי דין, לרבות לפסקי הדין הבאים: ע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל (14/01/15) (להלן: "ע"פ 5936/13"); רע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל (16/03/14); ע"פ 5620/12 ניזאם גרבאן נ' מדינת ישראל (14/11/12).

ב"כ המאשימה טענה עוד, כי במקרה הנדון, לא מדובר בנאשם שסיים הליך של שיקום או בנאשם שניתן לקבוע לגביו בשלב זה, כי קיימים בעניינו סיכויי שיקום מובהקים, המצדיקים, באופן יוצא דופן, חריגה ממתחם העונש ההולם.

באשר לעמדת המתלונן, אשר ביקש להקל בעונשו של הנאשם במסגרת הליך האיחוי, ציינה ב"כ המאשימה, כי בשלב מסוים החל המתלונן להיות עוין ולא שיתף פעולה בהליך, כך שיש לקחת את דבריו בפרופורציות הנכונות.

מעבר לכך, טענה ב"כ המאשימה, כי יש לתת את הדעת גם לעיתוי חרטתו המאוחרת של הנאשם, כמו גם לדברים שצוינו בתסקיר שירות המבחן, לפיהם עדיין קיימת בנאשם רמת מסוכנות בינונית.

לאור האמור, ביקשה, כאמור, ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר ממושך בפועל, שירוצה מאחורי סורג ובריח, מאסר על תנאי משמעותי, הצופה פני עתיד, קנס כספי ופיצוי למתלונן.

טיעוני הנאשם

14. ב"כ הנאשם ביקש, מנגד, להקל בעונשו של הנאשם, זאת על רקע כלל הנסיבות, כפי שעלו בתסקירי שירות המבחן, ומחמת שיקולי שיקום.

ב"כ הנאשם סבור, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם על טווח שנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר, תוך אימוץ הרף המינימאלי של המתחם, בפרט לאור נסיבותיו הקשות של הנאשם, שגדל בחברה לה אורח חיים בעייתי ואשר עד למועד האירוע נשוא כתב האישום המתוקן היה נעדר עבר פלילי.

באשר להיעדרותו של הנאשם מספר פעמים מהמפגשים שהתקיימו במסגרת שירות המבחן, טען ב"כ הנאשם, כי הדבר נגרם בשל אשפוזה של אמו בבית החולים, נוכח הרעה במצבה.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי הנסיבות האישיות של הנאשם, לרבות העובדה, כי הוא גדל ללא דמות דומיננטית של אב בבית, כמו גם העובדה, כי אמו צריכה אותו מדי יום בבית, לאור מצבה הרפואי, ושעה שהנאשם עומד בתנאי שירות המבחן ומביע נכונות להמשיך ולהשתתף בהליך שיקומי במסגרתו, מצדיקות לאמץ את עמדת שירות המבחן.

לבסוף ציין ב"כ הנאשם, כי לצד עבודות השירות, ככל שיוטלו, יהיה הנאשם מוכן לעמוד בצו פיקוח של שירות המבחן גם לתקופה המקסימאלית.

דברי הנאשם

15. בדיון מיום 20/10/14 ציין הנאשם, כי הוא מתחרט על מעשיו. בנוסף, בדבריו האחרונים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 17/06/15 הביע הנאשם את רצונו לבצע עבודות שירות, לצד תכנית טיפולית שתתקיים במסגרת שירות המבחן.

דין

שיקולי בית המשפט בגזירת הדין

16. כידוע, תיקון 113 לחוק העונשין התווה את הדרך שעל בית המשפט לצעוד בה, בבואו לגזור עונשו של נאשם. תחילה, בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם, כשלנגד עיניו עומד עיקרון ההלימה, שעניינו בהבטחת יחס הולם בין סוג ומידת העונש שייגזר על הנאשם לבין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם (סעיף 40ב' לחוק העונשין).

לשם כך קבע המחוקק מספר שיקולים, שעל בית המשפט להתחשב בהם בקביעת מתחם העונש ההולם, ואלה כוללים את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

לאחר מכן, בית המשפט יגזור את העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בית המשפט יהיה רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

עוד קבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, כי במצב של ריבוי עבירות יידרש בית המשפט תחילה לשאלה האם מדובר "באירוע אחד" או "במספר אירועים", בגינם יש לקבוע מתחם עונש הולם בנפרד לכל אירוע ולהחליט, אם לגזור עונש נפרד לכל עבירה או לגזור עונש כולל לכל העבירות, כמצוות סעיף 40ג לחוק העונשין.

בעניינינו, ברי כי הנאשם הורשע בעבירה אחת המהווה אירוע אחד, כך שבמקרה זה ייקבע מתחם עונש הולם אחד לעבירה נשוא כתב האישום המתוקן.

קביעת מתחם העונש ההולם

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו

17. במקרה שבפנינו, הורשע הנאשם בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. אין צורך להכביר מילים, ביחס לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם, שכן לא בכדי קבע המחוקק בצדה של עבירה זו עונש חמור של 14 שנות מאסר.

מעשיו החמורים של הנאשם משתקפים היטב ממקרא כתב האישום המתוקן. כאמור, הנאשם נפגש עם המתלונן בעקבות תקרית שאירעה בינו לבין אחיו של המתלונן. במפגש התפתח בין השניים עימות גופני, שבמהלכו תקף הנאשם את המתלונן ודקר אותו בכוח באמצעות סכין 6 דקירות, שגרמו לפציעות קשות ביותר ואף מסכנות חיים, בעטיין נאלץ המתלונן לעבור מספר ניתוחים. אין ספק, כי רק יד הגורל הובילה לכך, שהאירוע הסתיים ללא תוצאות חמורות יותר, שלא לומר מקפחות חיים.

על רקע ההשלכות הרוח האסון ופוטנציאל הסכנה הגלום במעשים המתוארים, הרי שהערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשה העבירה הוא זכותו של האדם לשמירה על גופו והגנה על חייו, כמו גם ההגנה על שלום הציבור וביטחונו.

מדיניות הענישה הנהגת

18. לאחר שעיינתי בפסיקה הרלבנטית לעניינינו, מצאתי, כי בעבירות מסוג זה ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, בהתאם לנסיבות המעשה והעושה ובשים לב למידת הפגיעה ולנזק שנגרם.

בית המשפט העליון עמד לא אחת בפסיקתו על הצורך להילחם בתופעת האלימות, שהפכה לרעה חולה בחברה, בין היתר, על דרך נקיטה בענישה מחמירה, שתרחיק את מבצעי עבירות אלימות מן החברה לתקופה ממושכת ובכך יועבר גם מסר מרתיע לכלל הציבור, לפיו אין החברה מוכנה לסבול מעשים אלו. יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16/08/07):

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

עוד אפנה לדברים שנקבעו בע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' דסטה ביטאו (27/10/08):

"בית משפט זה שב ועמד על הצורך במיגור האלימות הגואה בחברה ובתוך כך על הצורך בצמצום תופעת השימוש בנשק קר וחם ליישוב סכסוכים. מציאות בה חילוקי דעות על עניינים של מה בכך הופכים כהרף עין לקטטות אלימות המסתיימות לא פעם בפגיעות קשות למעורבים ואף באובדן חיי אדם, פעמים רבות כתוצאה משימוש בנשק, הינה מציאות מטרידה ביותר - מציאות שלא ניתן ואין להשלים עימה. כפי שצינו לא פעם, לבתי המשפט תפקיד חשוב, הגם שמוגבל, בהתמודדות עם התופעה, בין היתר בדרך של קביעת רף ענישה מחמיר ומרתיע".

19. גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין נשמרה אותה מגמה של החמרה. לעניין זה אפנה לע"פ 200/13 שמואל ברמן נ' מדינת ישראל (05/02/14), במסגרתו דחה בית המשפט העליון ערעור הנאשם על חומרת העונש, שנגזר עליו ואשר עמד על 5 שנות מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים, וזאת בגין הרשתו בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

עוד אפנה לע"פ 5717/14 מדינת ישראל נ' מוסא גדבאן (02/12/14), שם קיבל בית המשפט העליון ערעור המדינה על קולת העונש, שנגזר על הנאשם בגין הרשתו בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונשיאת והובלת נשק, בצינו, כי יש לשדר מסר עונשי, שיש בו כדי להרתיע מפני ביצוע עבירות מן הסוג הנדון, וזאת על דרך נקיטה בענישה מחמירה, שתרחיק את מבצע העבירה מן החברה לתקופה ממשית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

20. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אין מחלוקת, כי העבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שביצע הנאשם, חמורה בטיבה ובנסיבותיה. במקרה דנן, המתלונן הגיע סמוך לביתו של הנאשם, לאחר שנודע לו על התקרית שארעה בין הנאשם לאחיו של המתלונן. בעקבות עימות שהתפתח בין השניים שלף הנאשם סכין שהייתה ברשותו ודקר באופן בריוני ואכזרי את המתלונן 6 דקירות, תוך שהוא מסכן את חייו של המתלונן. למתלונן נגרמו חבלות קשות והוא הובהל לבית החולים, כשהוא במצב קריטי, שם עבר מספר ניתוחים עד שהתאושש.

מתחם העונש ההולם-סיכום

21. סיכומו של דבר, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורט לעיל, מקובלת עליו עמדת המאשימה, כי מתחם העונש ההולם את הנסיבות המתוארות נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל. לפיכך, אציע לחבריי לקבוע, כי מתחם העונש ההולם את חומרת העבירה נשוא עניינינו נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים, הצופים פני עתיד.

קביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם

22. על פי סעיף 40א לחוק העונשין, לצורך גזירת העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בהקשר זה נתתי דעתי לשיקולים הבאים:

בעניינינו, מדובר בנאשם, שהיה בן 26 במועד ביצוע העבירה, לנאשם נסיבות חיים קשות, כפי שעולים הדברים מתסקיר שירות המבחן. בנוסף, הנאשם מתגורר עם אמו, הסובלת מעיוורון, והוא סועד אותה, על רקע מצבה הבריאותי.

כן יש לשקול לזכות הנאשם את העובדה, כי הנאשם גדל בסביבה עבריינית ועד לאירוע נשוא כתב האישום, התרחק הנאשם מעולם הפשע ומהתנהגות עבריינית כאשר פרט לעבירה נשוא כתב האישום המתוקן, לא צבר הנאשם כל עבירה נוספת.

בנוסף, ראוי לתת משקל להודאתו של הנאשם, אף שזו הגיעה בשלב מאוחר של ההליך ולאחר תום פרשת ההגנה, וכן לחרטה הכנה שהביע הנאשם, אשר אף לקח אחריות על מעשיו, כפי שבאו הדברים לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן, בנכונותו של הנאשם להשתתף בהליך איחוי ובהסכם האיחוי שהוגש לבית המשפט, שממנו עולה, כי גם המתלונן מחל לנאשם והשניים יישרו את ההדורים ביניהם.

עוד ראוי להביא בחשבון את דברי שירות המבחן, אשר התרשם, כי בעקבות שילובו של הנאשם בקבוצה טיפולית, חלה הפחתה ברמת הסיכון להישנות עבירות דומות על ידי הנאשם.

בהינתן האמור ובמנותק מהשאלה, אם קיימים במקרה הנדון סיכויי שיקום, המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, עליהם אעמוד בהמשך, סבורה אני, כי בנסיבות המתוארות, היה מקום לגזור על הנאשם עונש מאסר ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

עם זאת, כפי שיפורט להלן, סבורה אני, כי בנסיבות המקרה הנדון, יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא, וזאת משיקולי שיקום.

סטייה ממתחם העונש ההולם

23. סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין קובע, כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, לפי הוראת סעיפים 40ד ו-40ה.

על פי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, לאחר קביעת מתחם העונש ההולם וככל שבית המשפט מצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם בהתאם לשיקולי שיקומו, תוך מתן הוראות בדבר נקיטת אמצעים שיקומיים כלפי הנאשם, לרבות העמדתו בפיקוח שירות המבחן, לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

24. עיקר המחלוקת בין הצדדים במקרה דנן עניינה בשאלה, האם יש מקום לסטות, בנסיבות המקרה דנן ולנוכח חומרת העבירה, ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום. מחד, סבורה ב"כ המאשימה, כי לאור נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה, אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם ויש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת. מאידך, טען ב"כ הנאשם, כי על רקע נסיבותיו הקשות של הנאשם וסיכויי שיקומו, קיימת הצדקה להקלה בעונשו של הנאשם, באופן שמבכר שיקולי שיקום על פני שיקולים אחרים של גמול והרתעה.

25. הנאשם הורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. מעשיו החמורים של הנאשם פורטו בהרחבה בכתב האישום ובגזר הדין ואין צורך להרחיב בדבר חומרת מעשיו של הנאשם.

מעיון בהוראות תיקון 113 עולה, כי המחוקק לא ראה להגדיר את אותן עבירות ו/או נסיבות חריגות, אשר בעטיין לא תיתכן אפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום. יחד עם זאת, סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין קובע, כי עיקרון השיקום נסוג במקרים, בהם מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם בעלי חומרה יתרה.

פרשנותו של סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין ויישומו נדונה על ידי בית המשפט העליון בע"פ 5936/13, שם הבהיר בית המשפט העליון, כי "ככל שהעבירה ונסיבות חמורות יותר - גובר הנטל על הטוען להקלה בשל שיקולי שיקום".

עם זאת, כב' השופט הנדל נמנע במסגרת פסק דינו מלקבוע מסמרות בשאלה, מתי עבירה ומידת אשמו של הנאשם הופכות להיות בעלות חומרה יתרה, כנדרש בסעיף 40ד(ב), ואולם, הדגיש, כי "אינני קובע כלל-על שלעולם לא ניתן להעדיף את שיקול השיקום כאשר העבירה חמורה". ואכן, אף סעיף 40ד(ב) מותיר פתח, בהתקיימותן של נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, הגוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם.

על רקע האמור, שקל בית המשפט העליון בע"פ 5936/13 את חומרת העבירות, בהן היה הנאשם מעורב (עבירות מין בקטין), טיבה של הפגיעה, ריבוי המקרים, רמת המסוכנות המינית של המערער וכן את סיכויי שיקומו של המערער. לאור הכלל, המטיל נטל מוגבר על מי שמבקש הקלה בשל שיקולי שיקום, בנסיבות בהן היה מעורב בביצוע עבירה חמורה, קבע בית המשפט העליון, כי המערער אכן לא עמד בנטל הנדרש, על מנת שיזכה להקלה מכוח שיקולי שיקום. כן ראה: ע"פ 3429/14 פלוני נ' מדינת ישראל (19/03/15).

נראה, אפוא, כי בית המשפט נדרש לערוך איזון בין שיקולים שונים. בין היתר, נשקלים גילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, זהותו וגילו של הנפגע, טיב הפגיעה, חומרת המעשים, תדירותם ואף במידה רבה נשקלת השאלה, האם הנאשם השתקם בפועל ועד כמה מבוססת המסקנה, כי יש לנאשם סיכוי של ממש להשתקם.

26. מבלי להקל ראש בחומרת העבירה שביצע הנאשם, סבורה אני, כי אין בחומרת העבירה שביצע הנאשם כשלעצמה כדי לשלול העדפתם של שיקולי שיקום, מקום שנסיבותיו האישיות של הנאשם וקיומו של פוטנציאל שיקומי גבוה יוכחו.

27. שירות המבחן הגיש בעניינו של הנאשם מספר תסקירים, מהם עולה, כי הנאשם היה נתון לפיקוח שירות המבחן למשך תקופה ארוכה מעת מעצרו, לרבות בתקופת מעצר הבית. במסגרת התסקירים פורטו מכלול הנסיבות. שירות המבחן הדגיש, כי מדובר בנאשם שזוהי מעורבותו הראשונה בפלילים ולא צבר לחובתו שום עבירה נוספת, חרף העובדה, שהנאשם גדל בסביבה עבריינית.

שירות המבחן ציין, כי עוד בתקופת מעצר הבית השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן. כן ציין שירות המבחן את התרשמותו, כי הנאשם מחויב להליך הטיפולי שהוא עובר, נתרם מהטיפול ורוכש אמון בשירות המבחן.

לעמדת שירות המבחן, השתלבותו של הנאשם במסגרת הטיפולית הובילה להפחתה משמעותית ברמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות על ידי הנאשם.

מעבר לכך, עולה, כי הנאשם מכיר בחומרת מעשיו וניכר, שהוא עושה ככל שביכולתו בכדי לכפר עליהם. כך למשל, כפי שפורט לעיל, הנאשם השתתף בהליך של צדק מאחה, במסגרתו יישרו הנאשם והמתלונן את ההדורים ביניהם ואף המתלונן עצמו ביקש להקל בעונשו של הנאשם.

בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן, כי ככל שיוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, ראוי לאפשר לנאשם לרצותו בעבודות שירות, לצד העמדתו בפיקוח, שיכלול תכנית טיפולית, שתותאם לצרכיו של הנאשם על ידי שירות המבחן.

28. תסקירי שירות המבחן מצביעים, אפוא, כי לנאשם סיכויי שיקום ממשיים. על רקע העובדה, כי מדובר בנאשם חסר עבר פלילי, אשר היה מעורב באירוע פלילי אחד, בו פגע באופן חמור במתלונן בגיר, המבקש אף הוא להקל בעונשו של הנאשם, ומשירות המבחן התרשם, כי קיימת כבר כעת הפחתה משמעותית ביחס למסוכנותו של הנאשם, סבורה אני, כי הנאשם עמד בנטל הכבד, המוטל עליו בשל חומרת העבירה, כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם, לשם העדפת ענישה שיקומית בעניינו ועל מנת שהנאשם יוכל להמשיך ולהשלים את ההליך הטיפולי אותו החל בחסות שירות המבחן.

על רקע כל האמור לעיל ועל מנת לאפשר קיומו של ההליך השיקומי, לרבות השתתפותו בתכנית טיפולית שתותאם בעבורו על ידי שירות המבחן, אמליץ לחבריי לגזור על הנאשם עונש שלא יכלול מאסר לריצוי בפועל, שכן על פי הוראות החוק, ככל שייגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל, לא יהיה ניתן להעמידו בפיקוח שירות המבחן.

בהינתן כל האמור ובנסיבות המתוארות, סבורה אני, כי יש לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולי גמול והרתעה ובהתאם, לגזור על הנאשם עונש של מאסר, שירוצה בעבודות שירות, בשילוב של מאסר מותנה ופיקוח ממושך של שירות המבחן. יחד עם זאת, לאור חומרת מעשי הנאשם, סבורה אני, כי אין מקום לנכות את תקופת מעצרו של הנאשם מיום 01/11/13 ועד ליום 15/01/14 ובסה"כ חודשיים וחצי, מתקופת עונש המאסר בפועל שכאמור אציע כי ירוצה בעבודות שירות.

סיכום

29. אשר על כן ומכל הטעמים שפורטו לעיל, אציע לחבריי לגזור על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל מהם

לא ינוכו ימי מעצרו של הנאשם (מיום 01/11/13 ועד ליום 15/01/14 ובסה"כ חודשיים וחצי).

בנוסף, ואם תישמע דעתי, נגזור על הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא, כי לא יעבור הנאשם בתקופת התנאי עבירת אלימות פיזית שהיא פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא, כי לא יעבור הנאשם בתקופת התנאי כל עבירת אלימות שהיא עוון.

לצד זאת, בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 02/06/15 ובשים לב להמלצת שירות המבחן, אציע לקבוע, כי הנאשם ירצה את עונש המאסר בפועל בן 6 חודשים, שנגזר עליו, בעבודות שירות, וזאת כאמור ללא ניכוי תקופת מעצרו של הנאשם.

בנוסף, לנוכח המלצת שירות המבחן ולאור הסכמת הנאשם, אציע להעמיד את הנאשם בפיקוח של שירות המבחן לתקופה של שלוש שנים, במהלכם יעבור הנאשם תכנית טיפולית שתוקצה לו על ידי שירות המבחן, תוך הבהרה לנאשם, כי אם יפר את הוראות שירות המבחן בתקופת הפיקוח, ניתן יהיה להפקיע את צו המבחן ולהחזיר את עניינו לדיון בבית המשפט, שיהיה רשאי לגזור את דינו מחדש.

בנסיבות העניין ולאור עמדת המתלונן לא מצאתי מקום לגזור על הנאשם תשלום קנס כספי ו/או פיצוי למתלונן.

בטינה טאובר, שופטת

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מצטרף לדברי חברתי ולתוצאה אליה הגיעה.

אוסף עוד כי לטעמי עמדת המאשימה במקרה זה, מחטיאה את תכלית הענישה. תכליתו של ההליך הפלילי והענישה שבסופו היא לצמצם עבריינות, להגן על שלום הציבור ולהרחיק עבריינים מהחברה. ענישה אינה מטרה אלא אמצעי למימוש התכלית.

תיקון 113 לחוק העונשין הפחית במשקלו של רכיב "הרתעת הרבים" כשיקול לקביעת העונש שייגזר, לאחר שמחקרים רבים הראו כי השפעת ענישה על הציבור ככלל והרתעתו מביצוע עבירות אינה משמעותית. מנגד שם המחוקק את הדגש על בחינת עניינו של הפרט העומד לדין, ובין היתר קבע כי סיכוי של ממש לשיקום מהווה עילה לחריגה מהענישה ההולמת בנסיבות המקרה. בכך גם בא לידי ביטוי עקרון המלווה את תורת הענישה מימים ימימה, ולפיו ענישה היא תמיד פרטנית (אינדיבידואלית).

במקרה שבפנינו, עומד לדין נאשם שגדל בסביבת מגורים רוויית עבריינות (כפי שלמדנו בעת שמיעת הראיות) ואולם

למעט מקרה זה לא היה מעורב בפלילים. אירוע זה, שללא ספק יש בו חומרה רבה, הוא תחילתה של התדרדרות. בפנינו כעת הבחירה בין ענישה - שאמנם תרחיק את הנאשם מהרחובות לתקופה ממושכת ואולם תמצב אותו בליבת החברה העבריינית ובכך תתווה את עתידו - ובין אפשרות השימוש בהליך המשפטי כמנוף טיפולי למניעת המשך התדרדרות הנאשם.

במקרה שבפנינו מצוי הנאשם כבר תקופה ממושכת בפיקוח שירות המבחן ונוטל חלק בהליך טיפולי. במסגרת זו נערך גם הליך של צדק מאחה בשיתוף נפגע העבירה והנאשם. לדעת גורמי הטיפול, כפי שהוצגה בפנינו בשורה של תסקירים, מצוי הנאשם בכיוון הנכון. כל גורמי המקצוע מצביעים על שיתוף פעולה מלא ומגמה חיובית בכל הנוגע להתנהלות הנאשם.

נראה כי זה המקרה המובהק בו שימוש בהליך המשפטי כמנוף טיפולי, ביחד עם הליך של צדק מאחה, מגשים את תכליתו של המשפט הפלילי ומקדם את אותן המטרות שהגישה העונשית מבקשת לקדם - צמצום העבריינות והגנה על שלום הציבור [ראו לעניין זה: טלי גל והדר דנציג -רוזנברג, **צדק מאחה וצדק עונשי: שני פנים למשפט הפלילי**, משפטים מג' (תשע"ג) 779].

נזכיר לעניין זה כי העמדתו של הנאשם לפיקוח ממושך והמשך ההליך הטיפולי אינה חוסמת את הדרך בפני מימוש הגישה העונשית, זאת אם יפר הנאשם את האמון שניתן בו וההזדמנות שנפתחת בפניו. כי הרי אם לא ישתף פעולה עם גורמי הטיפול ו/או יחזור לפעילות עבריינית בתקופת המבחן, כי אז יוחזר עניינו לבית המשפט וניתן יהיה לגזור עליו ענישה אחרת בשים לב לעבירה שבביצועה הורשע.

מטעמים אלו מצטרף אני לדעת חברתי בכל הנוגע לעונש שנגזור על הנאשם, עונש שישלב המשך הליך טיפולי ביחד עם ענישה מוחשית, ותוך שמירה על האפשרות לחזור ולגזור את דינו של הנאשם לעונש חמור יותר, אם יהיה בכך צורך.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופט א' אליקים:

אני מסכים לחוות דעתה של חברתי השופטת טאובר ולהערותיו של כב' האב"ד.

**אברהם אליקים,
שופט**

אנו גוזרים על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל מהם לא ינוכו ימי מעצרו של הנאשם (מיום 01/11/13 ועד ליום

15/01/14 ובסה"כ חודשיים וחצי).

בנוסף אנו גוזרים עליו 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא, כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות פיזית שהיא פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא, כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי כל עבירת אלימות שהיא עוון.

בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 02/06/15 ובשים לב להמלצת שירות המבחן, אנו מורים כי הנאשם ירצה את עונש המאסר בפועל בן 6 חודשים, שנגזר עליו, בעבודות שירות. יצוין כי בהתאם לאמור בחוות הדעת שהוגשה לבית המשפט על הנאשם לעבוד **בבית אבות עד 120** שכתובתו **רחוב נוב 6 חדרה**. עם זאת יובהר כי הממונה על עבודות השירות מוסמך לשנות את מקום העבודה לפי שיקול דעתו. עוד יצוין כי המפקח האחראי במקום העבודה הוא רס"ב מלכה שמעון טל" 050-4062320 ועל הנאשם להיות עמו בקשר.

אנו מעמידים את הנאשם בפיקוח של שירות המבחן לתקופה של שלוש שנים, במהלכם יעבור הנאשם תכנית טיפולית שתקבע על ידי שירות המבחן.

הובהר לנאשם, כי אם יפר את הוראות שירות המבחן ו/או יבצע עבירה נוספת כלשהי בתקופת הפיקוח, ניתן יהיה להפקיע את צו המבחן ולהחזיר את עניינו לדיון בבית המשפט, שיהיה רשאי לגזור את דינו מחדש.

הובהר לנאשם, כי אם יפר את הוראות הממונה על עבודות השירות ו/או יבצע עבירה נוספת כלשהי בתקופת ריצוי עבודות השירות, כי אז ניתן יהיה להפקיע את עבודות השירות ולהורות על ריצוי יתרת המאסר כמאסר בפועל במתקן כליאה.

בנסיבות העניין ולאור עמדת המתלונן לא חייבנו את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן. כמו כן לא מצאנו בנסיבות העניין לחייבו בתשלום קנס.

בחוות דעת הממונה על עבודות השירות הומלץ כי הנאשם יחל לרצות את עונשו בעבודות שירות ביום 1/7/2015. מועד זה חלף. בהתאם אנו מורים כי הנאשם יתייצב לשם קליטתו לעבודה ביום א' 19/7/15 שעה 09:00 במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"ה,
09 יולי 2015, במעמד
הצדדים ובאי כוחם.
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

אברהם אליקים,
שופט

בטינה טאובר, שופטת